

מסורת הש"ס

(א) גיר' התוס' בחגיגה כג.
ד"ה ונפקה אביי קא אזיל
בזר רב יוסף, (ב) תוספתא
דכלים ב"ב פ"ד, ג) יבמות
קא, (ד) [לקמן קכג].

הגהות הב"ח

(א) גמ' רבי ירמיה כו'
איפסיק ליה רצועה:
(ב) רש"י ד"ה טמא לא ז"ל
קודם ד"ה טהור דמו לא:

רבינו חננאל

[illegible]

והני צרעות הממשש
מגופו של מנעל, שקרשור
אחור לה הולגו לנו השוק
כאן שנועיל המנעל. לנו
מותר להחליהל לקשן
להחיות, והו דבני מחוזא.
(וחן) נמי קשר שורא
של צרעות וקשרא למפעל
מן השוק ומן הולגו, אם
מפקרא קשן לחיט, קשר
הצרע, קשר של קיימא,
כשנועל ההוא מנעל
מכניס גריליו באחור
הצרעות וקשרא מן החיל
עיקר, הואנו נמי [אם]
(ה)מחיות קשר עליו חטא.
אבל וזו האלה החיצון
של קשר, הואנו קשר של אדם
קשורו כי הני (רחא) קשר
מרווח או צי, צרעון כגון
מסאני וקשר של דח
מעמיד על חפצו, כן דח
(למסי) (למדי) ולמשלף
בחינות, כגון וזו המחיות
פטור, פטור משעה המחיות
הוא חלל אסור לקשר
לחזא (דחא) (דחא) חזא
מוקים ליל על חפצו וקשר
כגון קשר של קיימא, לפי
שאן דערו המחיות
ולשונתו. ומסאני דבני
מחוזא דעבירין דחא
קשורין על זמן דכר כפי

לחמוט שר לית קומט
 [כ"י: וקמט:] שר, וכי שר
 למטוי בייחזא, ה' הלוקן
 דרבנן מרפי ליה, כי הא
 ונזנע מרור לחתירו
 לתחלוה. וסנדל כי ה' ה'ן
 אפני אל כיה. חזק
 דטיעי קצת בעז הא דקור
 ליה השאט אטאמא, וצביד
 ליה לפי מרדא אטאמא
 דרעית, וקטור ליה קטורא
 מצלי, אכ היתור כי
 חטא. ודחומרתא, פי
 מבכפן כלתו. וצעות
 ומשילין בחומרתא דכי
 שר מעיז' דקור קטור
 מצביד לחומרתא, וכי שר
 מרוח, כגון האי פטור אבל
 אטור. וסנדל קטורא לשנים
 דחומרתא דכי ה' ה'ן
 למשיכי מרווח ליה, וסמיה
 שר אחריני לחומרתא
 קמיל ליה, דראי הני אל
 קטור [ולתן] שר ליה קומט
 מעיקרא, ונזנע ליה לית חתירו

וניח ליה נמי לאידך להיתיר
גמי לח דחוי למאכל בהמה
[גמין] כיון דחוי למאכל בהמה
דאמר מוליכו פחות פחות כ
ליה אתי לאתתיה ד' אמות
והולך לו, בד"ב בסכנת גוים
לישקביה בדוכתא, כרב גיס
ימינך לשמאל, וכיון דאפסי
מתחזי לנא היכי הוי הכין,

ואלו קשרים פרק חמשה עשר שבת

קִיטוּרָא דִּיקְרִיטִי צוּמאַ. רְזוּעָה אַרְכִּיבָה שְׁמַכְוִסִין צִטְצֶמַת אֲסוּר לַתַּחֲלִילָה לְקוּסְרָה שֶׁסּ מַפְי שְׁפַעְמִים שְׁמַנִּים שֶׁסּ שְׁצוּעַ אִם שְׁצוּעִים וְקוּסָה וּמַתִּיר רֹאשׁ הָאֶחָד שֶׁנֶּמֶן צִידָה אִם צַעֲמוֹד שְׁאֲסוּר צוּ הָאֲנָקָה וְהַגְמֵל: **סְרִי דִשׁ.** שְׁמִי פַתְחִים הֵיינו אוֹתוֹן לְשׁוֹנוֹת וְהוּיָן וְזוּ לַמַּעֲלֵה חוּ לַמַּטָּה וְזוּ לַמַּתִּיר חוּ לַמַּעֲלֵה וְאִם אֵינִי מַמְרֵת אֵלֶּה הָאֶחָד יִכּוּלָה לְפּוֹשְׁטָה וְלִלְבּוֹשָׁה צְדוּקָה: **מִהוּ דְסִימָא חֲדָא מִינֵיהּוּ צְטוּלִי מַצְבִּיל לֵה.** וְתִיבּוּ קֶשֶׁר צֵל קִיטוּרָא וְיִין לֵדָה דְעִי הֵי מִינֵיהּוּ תְרוּיִיבָה וְתַסְכְּרוּ קָא מַשְׁמַע לָן: **פְּשִׁטָּא.** דְּהֵא כֵל יוֹמִי שְׂרִיא לֵה: **דְּרוּחָא.** לֹא דַחְקוּ מִבְּרֵאשָׁה אֵלֶּה קוּסְרָתוֹ בְּרִיחַ שִׁכּוּלָה לַחֲלֹלָה

מראשה כשהיא קשורה: מהו דמימא
מישנא שנפלא לה. מראשה הכי והוה
לה קשר של קיימא? חייסה על
שערה. שמא תוילא צדוקא וימתק
שערה. ודפקיקא נמי איכלא לגמיי
כה"ג מהו דמימא מחתא ליה דרך
רגלה ויולאה קמ"ל דלא עבדה הכי
משום גניעותא: בדלושנפי. נקשר
שהאוספק עושה כשתחבץ הלעוזה
במעגל קושר קשר מחביו שלא תוכל
לנאת והוא קשר למעול: צדיקנא.
כשקושרים סביב רגלים אין קושרין
צדוקא שפעמים שחוללו כשהוא קשור

קיסרא דקטרי בזממא וקיסרא דקטרי
באיסטרידא חיובא הוא דליכא הא איסורא
איכא ויש שמותרין לכתחילה ומאי ניהו
קושרת מפתחי חלוקה: מפתח חלוקה:
פשיטא לא צריכא דאית ליה תרי דשי מהו
דתימא חדא מינייהו בטולי מבטיל קא
משמע לן: וחזי סבכה: פשיטא לא
צריכא דרווחא לה מהו דתימא מישלף
שלפא לה קא משמע לן דאשה חסה
על שערה ומישרא שריא לה: ורצועות
מנעל וסנדל: איתמר התיר רצועות מנעל
ותירל חזי דהא חזיר מנעל ותימא אידא

אימור דאמר' חליצתה כשרה
היבא דרבי'תיה מנא
הוא. והא דלא מוקים לה אליבא
דרבנן אכל לא לחליצה משום
לדמילתיה דהיינו בשמאל לאו מנא
הוא? היינו טעמא משום דכיון דמנא
הוא לדידהו לשבת ולטומאה^ה אף על
בז לדמילתיה לאו מנא הוא כשר הוא
לחליצה כיון דשל שמאל צימין חליצתה
כשרה^א אכל לרי' יהודה לדמילתיה לאו
מנא הוא ולמדידא חתירא נמי לאו מנא
הוא מסתבר דלאו מנא הוא לחליצה:
סנדל

ויענו כשהוא קשור ומיהר קשר של קיימא לא היו ששענת הטיט ומחירין אותו וקושרין אותו בדומק שלא ידבק בטיט וישמט מרגליו: בדבני מחווא. שם רחבי לבב ומקפידים על לבושיהן ונעליהן להיות מכויזין וקושרין אותו בדומק וזריך להסירו ערבית: בדטייעי דקטרי אושכפי. בסנדלים של ישמעאלים סוחרים שהאושכפים קושרים בזה הרצועות כשגר קצוע: בדחומרתא דקטרי אינהו: אלו סנדלים של שר אנשים שאין רצועות קבוצות בזה ע"י אומן אלא הם עצמן קושרין אותם בדחומרתא בעלמא וקושרין ומחירין ופעמים שמחקים שבת או חדש: דנפקי כי פרי. וזריך כל אחד ואחד לקשור לפי רגלו הלך בכל יום קושרו ומחירו: כס"ג. שאני מחירו עכשיו ובעל זכור וזבת הימה: השפא פטור אבל אסור הוה קפול. אי אמאי אסור: מ"ע. קשיא לך: א"ל משום דבחול גמי. אני מחירו בכל יום וקושרו המיעוק לפי רגלו: אי הכי מותר להחליצה. ומעיקרא סבר דלא רגיל למעבד הכי וקטורא דאושכפי הוה שרגיל להיות קצוע: איפסיק מרגלו שעי' הרצועה הוה עומד. שהסנדל פתוח מעל גביו ודלדיו של עץ או של עור שלוק וקשה והרצועות נקשרות על גב הרגל ומעמידות אותו: שקול גמי לא דהוי למאכל בהמה. דלמילתיה

הרצועה ונועלו עד שתכנס: **אָזי** הוּא קאָי קמיה דרב יוסף. **בַּחֲזָר: שַׁבְּקִי**. במקום שנפל מרגלך ולא חטלתו צידך להאניעו: **וּמָ"ש מדר' ירמיה**. דשרא ליה ר' אברה לנעולו ע"י גמי: **הַסֵּס**. בכרמלים כגון בקעה לא הוּא מייטער: **והא מנא הוא**. ואמאי אסור לטלטלו והא עייני מורת מנעל עליו: **דאי בעינא הפיגנא מימין לשמאל**. שהסנדל יש לו שתי תרסיות והן של עור מקום קביעות הרצועות אחת מנחוך ואחת מנפכים נצין שני גרלים כעין שיש למנעלים שלנו וכשנפסק הפנימי ראוי הוא לתקנו ואע"ג שחיקונו ניכר וגנאי הוא מיהו לצד פנים לא מיתחזי וכשנפסקה חיצונה אינו הגון שוב לתקנו. והך דלציי חיצונה איפסקי משום הכי אסריה רב יוסף אפילו לטלטלו וא"ל אציי והא אכתי מנא הוא דהפיגנא ליה לרגל האחרת ונמלאת החיצונה פנימית: **א"ל מודא תספך רבי יוחנן**. למילתיה דר"י לקמן ומפרש לה: **ש"מ בלכא רב"י**. דאמר משנפסקה החיצונה לאו מנא הוא: **אוינו**. שכלפי גב הרגל שאוחזו בה כשנועלו: **תרסיותיו**. מקום קביעות הרצועות: **הַבָּקָה**. שול"א בנע"ו שחתת פרסות הרגל: **טבור**. דתו לא מתקני ליה וא"נ מתקני ליה חדוש הוא והשתא מיהא בטיל ליה: **יט טמא**. לא פרחא טומאה מעליו דאכתי מנא הוא ואפילו נפסקה החיצונה דאי בעי מפך ליה מימין לשמאל ונמלאת חיצונה נעשית פנימית: **ואמר עולא גרסי'** **אליבא דמאן**. מהני תנאי א"ר יוחנן דמאי דסבירא ליה לענין טומאה ס"ל לענין טלטול שבת אבל לענין חליצה מודה לצד פלוגמיה: **אליימא לרבנן**. אשמעינן רבי יוחנן דכי היכי דלענין טומאה משוי ליה מנא לענין שבת נמי מנא הוא אבל לחליצה לאו מנא הוא ואינו כשר לחליצה והא אמן תנן חלצה בסנדל של שמאל צימין שהחליצה ברגל ימיני ואם נעל בו סנדל שמאל וחלצה כשר ואי נפסקה חיצונה דסנדל של שמאל אמאי לא הוּא כשר לחלון הואיל ובעלמא סנדל הוא משום דחוי להפוכי ה"נ חוי להפוכי: **אלא אליבא דר"י**. אמרה ר' יוחנן למילתיה ולאשמעינן דבחליצה מודה ר"י דמנא הוא כגון שנפסקה חיצונה של שמאל הופכי ואין וחלץ ודקמתן של שמאל צימין חליצתה כשריה: **אליימא דאמרין חליצה כשריה**. היכא דלא נפסקו תרסיותיו: **דלמילתיה**. ברגל העשוי לו מנא הוא: **הכא למילתיה לאו מנא הוא**. דהא ר"י לענין טומאה ושבת לאו מנא משוי ליה: **אימא וכן לחליצה**. כדמפרש ואזיל ואשמעינן דכי אמרינן חלצה כו' ואליבא דרבנן לא מצינן לאוקמיה

לדבר על שואה בישראל חלקים, דן חתונה חלצה שם סאטא פמיליה חלצה שורה. אל על אק
אלבאלי "היהודים דמיון בפקסית און החוצות און חתונה אל לגמור, לעליון שם לעליון ס
היהודים דמיון אל חתונה, אבל אל חלצה דסבר "ויתן חלצה אל שם און, ומהגרת חלצה
אסור דאמור חתונה חלצה שם סאטא פמיליה חלצה שורה, דבמקומו אל מעלה, כלומר ברבר
אבל אכה נספסאק און החוצות "דילמא אליבא דרבנן אק (בלבד) חן באותה חנה אל נדל
החוצות. מן נספסאק חתונה דלא חן בחציה אנה אק, חן מנה באחרת דלא חתונה און
דורך אשורנו, ס לעליון סאטא שם וחתונה חלצה שם ביניהן חפרו, אל אליבא דרבנן אל אליבא
כן חלצה, כלומר חתול אל בחלצה חתונה אל בעליון שם סאטא פמיליה חלצה שורה, אליבא דרבי יהודה
חלצה און חתונה חלצה שם סאטא פמיליה חלצה שורה.

עין משפט
נר מצוה

ה א ב ג מיי פיי מהל'
שבת הלכה ד סמוג לאוין
סה טוש"ע אי"ח ס' שח
סעף טו:
ד ד ה מיי פ"ז מהלכות
כלים הלכה יב יג ופכ"ד
הלכה ד:

הלכה יט סמג עשין כה
טוש"ע אה"ע סי' קסט
סעיף כז צה"ה:

לעזי רע"י

שול"א. סוליה.

מוסף תוספות

א. אלא משום דאמר
מיגו דמצי לאפרכי
משמאל לימין הי מנא,
דא"כ רובא נמי נימא
ולאו רובא להחליצה.
רמנ"ן. ב. משום דאי בעי
מוזהפך ליה משמאל לימין.
רמנ"ן. ג. כ"ש בזה שכל
עצמו אינו קרוי סנדל אלא
מפני שעומד להתהפך
למאהו של ימין. רמנ"ן.
טפי קרינן ביה מנעל של
ימין. ח' סרנ".

רבינו חננאל (המשך)

[illegible]